

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/139/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713201041
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5713201041.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom, z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: W. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E.. Y. XXXX/X, XXX XX Y., právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Dr. F. XX, S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, Nám. Legionárov 5, Prešov, právne zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom Dr. F. XX, S., v konaní o zaplatenie 697,40 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/115/2013-99 zo dňa 25.11.2013, tatko

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 15C/115/2013-99 zo dňa 25. 11. 2013 vo výroku, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ako aj vo výroku, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu žalovaného vo výške 194,31 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom Dr. F. XX, S., p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 15C/115/2013-99 zo dňa 25. 11. 2013 vo výroku, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania v sume 253,57 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom Dr. F. XX, S. m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Žalobca j e p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v sume 59,49 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom Dr. F. XX, S..

Žalobcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zamietol žalobu žalobcu v hore uvedenej veci. Žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu žalovaného vo výške 194,31 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v S.. Žalobcu tiež zaviazal k povinnosti

nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vo výške 253,57 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom Dr. F. XX, S..

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v prejednávanej veci domáhal zaplatenia sumy 697,40 Eur titulom nesplateného úveru, poskytnutého žalovanému na základe jeho žiadosti o poskytnutie kontokorentného úveru - flexi kreditu. Žalovaná suma pozostávala z istiny vo výške 430,48 Eur a úroku z omeškania vo výške 293,92 Eur. Zostatok nesplateného úveru v sume 430,48 Eur sa stal podľa doložených listinných dôkazov splatným ukončením zmluvy, v dôsledku zaslania výpovede dňa 27. 12. 2007 a týmto dňom bola vyhlásená aj mimoriadna splatnosť poskytnutého kontokorentného úveru v zmysle bodu 55 Všeobecných obchodných podmienok VÚB, t. j. právneho predchodcu navrhovateľa. Vedľajší účastník na strane žalovaného v priebehu konania vzniesol námietku premlčania voči žalobcom uplatnenému nároku. S námietkou premlčania žalovaný súhlasil. V nadväznosti na uvedené prvostupňový súd konštatoval, že premlčacia lehota začala plynúť dňa 28. 12. 2007 a uplynula dňa 28. 12. 2010, návrh na začatie konania však bol na súde podaný až dňa 21. 01. 2013, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty v zmysle ust. § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Pokiaľ aj žalobca predložil listinný dôkaz, a to Dohodu o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku zo dňa 29. 02. 2012 (ďalej tiež ako „Dohoda“), ktorá bola žalovaným podpísaná dňa 29. 02. 2012 (č. l. 66 spisu), uvedenú dohodu prvostupňový súd vyhodnotil pre jej nezrozumiteľnosť, neurčitost', rozpor s dobrými mravmi a rozporom s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva ako neplatnú (§ 3 ods. 1, § 52, § 54 OZ, § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z.). Pri uzatváraní Dohody jednoznačne neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom bol využitý omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného dlhu spotrebiteľom. Uzavretím formulárovej dohody zo strany spotrebiteľa si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 OZ. Z rozhodovacej činnosti súdu bolo známe, že k podpísaniu obdobných dohôd o uzavretí splátkového kalendára a uznaním záväzku dochádza tým spôsobom, že zamestnanec žalobcu sa telefonicky nakontaktuje so žalovaným s tým, že mu oznámi, že došlo k postúpeniu pohľadávky a zároveň uvedie, že je tu dlh, ktorý mal vo vzťahu k žalobcovi a či chce pristúpiť na dohodu o splátkach. Žalovaný má za to, že ide len o podpísanie dohody o splátkach a pritom ani netuší význam toho, čo podpisuje, a to uznanie premlčaného dlhu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), keď tak žalovanému, ako aj vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane priznal náhradu trov konania vychádzajúc z toho, že vo veci mali plný úspech (§ 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobcu prvostupňový súd zaviazal na zaplatenie všetkých účelne vynaložených trov spojených s bránením práva, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia tak žalovaného, ako aj vedľajšieho účastníka, spolu v sume 194,31 Eur, resp. 253,57 Eur.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného

zistenia skutkového stavu.

V bližších podrobnostiach uviedol, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 29. 02. 2012 spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené „osoby uvedené v bode 1.2 alebo 1.3. tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany žalovaného ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (teda namiesto pôvodnej premlčacej doby odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba), zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110

ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K premlčaniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Dohoda o uznaní dlhu neobsahovala žiadne zložité právne formulácie, nebola tak rozsiahla, aby sa s ňou nemohol žalovaný riadne oboznámiť. Odvolateľ mal za to, že postupom okresného súdu došlo k neprimeranej ochrane spotrebiteľa a porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. Na podporu svojej argumentácie odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia rôznych krajských súdov. Tiež nesúhlasil s tým, aby mal nahradiť trovy konania vedľajšieho účastníka. Mal za to, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Vedľajší účastník má členov, ktorí majú právnické vzdelanie, navyše môže využívať podporu zo strany ministerstva. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Vedľajší účastník viaceré podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Podľa názoru navrhovateľa je pri rozhodovaní o náhrade trov konania potrebné prihliadať na ich účelnosť, na podporu čoho poukázal na konkrétne rozhodnutia slovenských súdov.

Žalovaný a vedľajší účastník na jeho strane vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadali napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Uviedli, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov (vrátane obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. Spotrebiteľské právo bolo etablované do právneho poriadku Slovenskej republiky v rámci procesu transpozície právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. V súkromnoprávnej rovine sú ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj v ostatných spotrebiteľských normách, vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie, vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení, resp. konajú v rámci kartelových dohôd. V uvedenom rámci je potrebné pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vychádzať z „teórie výhodnosti“, ktorá v každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. Odôvodnenosť použitia „teórie výhodnosti“ je daná úmyslom zákonodarcu vyvážiť objektívne existujúcu nerovnováhu v zmluvnom vzťahu spotrebiteľa (nedostatočne informovaného so slabou vyjednávacou pozíciou) a dodávateľa (odborne pripraveného so silnou vyjednávacou pozíciou).

Žalobca je podľa výpisu z obchodného registra, dostupného na internete, obchodnou spoločnosťou, ktorej predmetom činnosti zapísaným na prvom mieste je faktoring a forfaiting mimo súdneho vymáhania pohľadávok (predmet činnosti zapísaný dňa 13. 08. 1997). Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 29. 02. 2012 je formulár, ktorý vopred pripravil žalobca ako veriteľ pre odporcu spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsahy. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. v právnom postavení dodávateľa uzatvoril so žalovaným spotrebiteľom Zmluvu o bežnom účte zo dňa 19. 07. 2005. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právny úkon, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára žalobca v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Žalobca je pri uzatváraní „Dohody“ bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, a preto zastával názor, že súd musí podrobiť každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú žalobca uzatvára, kontrole v zmysle § 153 ods. 3 O. s. p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Žalobcom predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa a spotrebiteľ nemal žiadnym

spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná „Dohoda“ predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári „Dohody“ absolútne neplatné. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej „ZOS“): Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Uzatvorenie „Dohody“ je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodnili žalovaný a vedľajší účastník tým, že žalobcovi umožňuje účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva (zmluvné úroky, zákonné úroky, sankcie a pod.) v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje za súčasť uplatnenej istiny, čo samozrejme prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania a spôsobí, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke (zmluvami, prílohami zmlúv, dokladmi o úhradách) a stráca tak aj teoretickú možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia, resp. čiastočného splnenia dlhu, resp. poukazovaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekale obchodné praktiky dodávateľa. Žalobca chce uzatvorením „Dohody“ pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektnosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok a ktorých zaplatenie právnenému predchodcovi žalobcu, resp. žalobcovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa, napriek tomu, že žalobca sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného, spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti žalobcu. Žalobca prostredníctvom siete svojich dealerov, zamestnancov a splnomocnencov navštevuje alebo telefonicky, resp. emailom kontaktuje dlžníkov, ručiteľov a ich rodinných príslušníkov s tým, že osloveným osobám je ponúkaný splátkový kalendár, ktorý ma im alebo ich rodinným príslušníkom „pomôcť“ vyhnúť sa exekučnému vymáhaniu. V skutočnosti sa takýmto osobám predkladá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára Dohoda o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Nešťastným a nesystémovým riešením je, pokiaľ sa problematika porušovania a riešenia spotrebiteľských práv alibisticky „hodí iba na ramená tretej moci justície“ bez toho, aby štát účinne použil svoje zákonodarné a výkonné zložky. Na nedostatky v ochrane spotrebiteľských práv preto bola a stále je Slovenská republika opakovane upozorňovaná aj zo strany orgánov Európskej únie. Spotrebiteľské združenie nemá v žiadnom prípade záujem svojou praxou podporovať výchovu nezodpovedného spotrebiteľa: Nie je však možné zamieňať si na jednej strane nezodpovednosť a na druhej strane nevedomosť a zneužívanie znalostí (informácií) silnejším na úkor slabšieho. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Je to formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Tento formulár obsahuje jednostranné právne úkony uznania záväzku, prípadne pristúpenia k záväzku a dvojstranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej doložky. Vzhľadom k predformulovanému obsahu Dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Rozhodcovská doložka v bode 4 Dohody je ako neprijateľná zmluvná podmienka v právnych vzťahoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy postihnutá absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 4. písm. r/, ods. 5 OZ) a jej nulitné právne účinky v spotrebiteľských zmluvách už boli početne judikované Súdnym dvorom EÚ, Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR, ale aj súdmi nižších stupňov. Uzatvorenie dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa, resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Právny režim predbežne

formulovanej štandardnej zmluvy definovanej v čl. 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách teda nevyhnutne musí dopadať aj na Dohodu. Rovnako aj právny režim celej citovanej Smernice, z ktorej je odvodený model spotrebiteľskej ochrany zakotvený v našom právnom poriadku. „Dohoda“ ako právny úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík žalobcu (§ 7 ZOS, § 8 ods. 1, 4 ZOS), ktoré odporujú dobrým mravom (§ 4 ods. 8 ZOS, § 3 ods. 1 OZ), súčasne s neurčitosťou „Dohody“ je dôvodom na posúdenie „uznania“ ako neplatného právneho úkonu (§ 39 OZ, § 37 ods. 1 OZ). Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16. 01. 2013 ustálil, že princíp „vigilantibus iura sripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. vo veci samej ako aj vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania medzi žalobcom vedľajším účastníkom podľa § 220 O. s. p. zmenil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vo veci samej je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Pokiaľ ide o dohodu o uznaní dlhu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným, odvolací súd uvádza, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu. V súdnej veci však treba prihliadnuť na spôsob, akým tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Pokiaľ by bol prejavom slobodnej vôle spotrebiteľa, tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa by súd jeho platnosť nemohol namietat'. V súdnej veci to však bol práve žalobca (ako subjekt práva znalý), ktorý si inicioval uzavretie dohody a dal žalovanému podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre neho zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku. Z obsahu dohody je zjavné, že cieľom žalobcu bolo zabezpečiť si výhodnú právnu pozíciu pri vymáhaní dlhu, a nie ústretový prístup k spotrebiteľovi.

Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Vychádzajúc z obsahu uvedenej Dohody, ako aj okolností, za akých k jej uzavretiu došlo, aj odvolací súd považoval uznanie dlhu za právne neúčinné, pretože aj keď uznať možno aj premlčaný dlh uznávajúci prejav dlžníka, bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, pričom v konaní nebolo preukázané, že žalovaný vedel o jeho premlčaní, ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka.

Odvolanie žalobcu, namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, nepovažoval odvolací súd za

dôvodné. Bol názoru, že na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu čo do dôvodu výšky právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať znova (tentoraz v 10-ročnej premlčacej dobe). Ak však uznávajúci nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

Pokiaľ ide o ďalší napadnutý výrok, o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného zastúpeného advokátom, tak v danom prípade už odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za dôvodné.

Zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom nemalo v danej veci opodstatnenie, keďže samotnou úlohou spotrebiteľských združení je ochrana práv spotrebiteľov.

Oprávnenie právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vystupovať v konaní ako vedľajší účastník vyplýva z výslovného znenia § 93 ods. 2 O. s. p.. Je zjavné, že vstup takejto osoby do konania je v princípe motivovaný snahou aktívne presadzovať práva spotrebiteľa s cieľom zabezpečiť čo najširšiu ochranu spotrebiteľských záujmov. Z obsahu ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že postavenie spotrebiteľského združenia v konaní ako účastníka je podmienené tým, že ochrana spotrebiteľa je hlavnou náplňou jeho činnosti, alebo je táto osoba uvedená v zozname oprávnených osôb vedenom Európskou komisiou. Aktuálna právna úprava umožňujúca združeniu na ochranu spotrebiteľa vystupovať v civilnom procese bola prijatá do nášho právneho poriadku s cieľom presadiť záujmy spotrebiteľa. Pokiaľ takéto združenie vzniklo s deklarovaným cieľom chrániť spotrebiteľské práva a následne na tomto princípe vstúpilo do konania, je zjavné, že malo v zmysle právnej úpravy disponovať špecifickými odbornými vedomosťami, ktoré by boli spôsobilé zabezpečiť kvalifikovaný postup v konaní.

V posudzovanej veci vstúpil do konania vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie zastúpené advokátom (č. I. 34 spisu). Krajský súd nijako nespochybuje právo ktoréhokoľvek účastníka (aj vedľajšieho účastníka) využiť služby advokáta a nechať sa v konaní zastúpiť. Podstatnou otázkou však v danom prípade bola účelnosť takéhoto postupu, keďže trovy spojené s takýmto zastúpením by mala znášať druhá procesná strana. Ak samotné združenie vzniklo s cieľom podporovať práva spotrebiteľov na Slovensku, javilo sa odvolaciemu súdu nadbytočné využívať osobitné služby advokáta, pokiaľ sa predmet sporu týka hlavného predmetu činnosti vedľajšieho účastníka. Tvrdenia o potrebe kvalifikovaného právneho zastúpenia spochybňujú samotnú podstatu existencie spotrebiteľského združenia a vyvolávajú pochybnosti o špekulatívnych cieľoch jeho založenia a následného vstupu do množstva súdnych konaní. Z obsahu informácií získaných na internetovej stránke <http://oz-hoos.wix.com/hoos> krajský súd navyše zistil, že dotknuté združenie vyvíja zjavne množstvo aktivít v oblasti poskytovania pomoci spotrebiteľom a na tieto účely disponuje množstvom špecifických odborných vedomostí, ktoré sú z pohľadu odvolacieho súdu spôsobilé zabezpečiť riadne zastúpenie účastníka v konaní.

Vedľajším účastníkom nie je nijako upreté právo na náhradu trov konania, ak mu takéto trovy v súvislosti s konaním vznikli. Podľa názoru krajského súdu však tieto trovy nezahŕňajú aj náklady spojené so zastúpením advokátom, za predpokladu, že išlo o opakované a šablónovité úkony hromadne realizované v množstve prebiehajúcich konaniach, dokonca bez znalosti obsahu predmetu konania. Účelne vynaložené hotové výdavky si mohol vedľajší účastník uplatniť v súlade s civilno-procesnou úpravou, čo však neučinil.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd ďalším odvolaním napadnutý výrok o trovách konania vedľajšieho účastníka podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Odvolateľ - žalobca - nebol v tomto štádiu konania vo veci samej úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. nemá právo na náhradu odvolacích trov. Na druhej strane úspešným v konaní bol žalovaný, a preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu úkon á 51,45 Eur v zmysle § 13a ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za

poskytovanie právnych služieb + režijný paušál
59,49 Eur.

8,04 Eur. Trovy právneho zastúpenia spolu

Vedľajší účastník mal síce v odvolacom konaní vo veci samej úspech, ale krajský súd ním uplatňované trovy tohto štádia konania (spočívajúce v odmene za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie odvolaniu) nepovažoval za účelne vynaložené. Vo vzťahu k dotknutému úkonu totiž v plnom rozsahu platí vyššie rozoberaná argumentácia o neúčelnosti trov právneho zastúpenia pri vykonaní úkonu účastníka, ktorý je takmer identický v množstve iných vecí a menené sú len údaje o konajúcom súde, o spisových značkách súdneho konania, o protistrane a pod.. V nadväznosti na uvedené stojí za zmienku, že aj samotné vyjadrenia, či už žalovaného, resp. vedľajšieho účastníka sú identické.

Žalobca vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi vo výroku o trovách konania bol síce úspešný, avšak vo veci samej nemal úspech, a preto odvolací súd obom navzájom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.